

Je hoeft in Christelijke kringen niet ver te gaan om de woorden geloof en vertrouwen tegen te komen. Die woorden gebruiken we maar wat graag om een conversatie kracht bij te zetten en dan wordt snel duidelijk wat we bedoelen... Tenminste, dat denken we.

Maar wat betekenen die woorden eigenlijk. Is er een verschil tussen geloof en vertrouwen, of zijn het eigenlijk dezelfde dingen?

Niet echt.

Om te beginnen is geloof een zelfstandig naamwoord. Geloof is iets dat wij hebben.

Het boek van Hebreëen geeft een definitie: "Wat is geloof? Het is de zekerheid dat onze hoop werkelijkheid wordt en het is overtuigd zijn van het bestaan van dingen die je niet ziet." (Hebreëen 13:8)

Geloof zegt dus: "Ik ken Jezus en ik geloof in Hem."

Maar geloof is niet hetzelfde als vertrouwen.

Vertrouwen is zowel een zelfstandig naamwoord als een werkwoord.

Het is iets dat we doen.

Vertrouwen is geloof in actie. Het is het werkzame bestanddeel van het geloof. Geloof zegt: "God kan het." Vertrouwen zegt: "God is het."

In die zin is het dan ook makkelijker om geloof te hebben dan vertrouwen. Er zijn zelfs ongelovigen die eigenlijk geloven dat er een God is, maar die niets met Hem te maken willen hebben. Het cultiveren van vertrouwen is dan ook moeilijker dan het hebben van geloof.

De volgende waargebeurde anekdote maakt dat duidelijk.

Tegen het einde van de 19e eeuw maakte de artiest Charles Blondin furore. Hij was een enorme waaghals en een uiterst bedreven koorddanser. Een van zijn bekendste stunts was dat hij op een touw hoog boven de Niagara waterval liep te balanceren zonder ooit naar beneden te vallen.

Dit deed hij verschillende keren, maar iedere keer maakte hij het moeilijker door voorwerpen mee te sjoeven terwijl hij over dat touw naar de overkant liep. Zo heeft hij eens zijn manager op zijn rug over dat touw naar de overkant gedragen.

Blondin wilde niets liever dan de toeschouwers vermaken en zocht steeds naar manieren om zijn prestatie nog moeilijker te maken. Zo vroeg hij eens aan de toeschouwers of zij dachten dat hij over de waterval zou kunnen lopen met een kruitwagen. De toeschouwers vonden het prachtig en gilden uitzinnig dat de Geweldige Blondin dat zeker zou kunnen.

Blondin vroeg om een kruitwagen en begon aan zijn optreden, maar net voordat hij begon draaide hij zich om en had hij een laatste vraag aan de opgewonden toeschouwers.

"Wie van jullie durft het aan om in de kruitwagen te gaan zitten zodat ik hem over de waterval kan rijden?" Het gejuich verstomde. Niemand zei een woord en het werd ijsig stil. Niemand durfde de uitdaging aan.

Al die mensen hadden geloof in Blondins capaciteiten als koorddanser. Ze hadden allemaal gezien wat hij kon en waren er van overtuigd dat hij ook met een kruitwagen veilig over zou komen. Maar toen Blondin hen vroeg om hun geloof in daden om te zetten werd het doodstil. Niemand vertrouwde Blondin genoeg ook al hadden ze een grote hoeveelheid geloof.

Vertrouwen is geloof in actie.

Hoe zit dat met ons? Ons leven begint pas echt te bloeien door vertrouwen. Dat is toch een stap verder dan geloof.